

365

DUCHOVNÍCH PEREL

Jacques Philippe

EEDEN

LEEDEN

LEEDEN

1. leden

Ať je naše úsilí jakékoli, sami sebe změnit nemůžeme. Jen Bůh si umí poradit s našimi chybami, s našimi omezeními v oblasti lásky, jen on dokáže dostatečně silně působit na naše srdce. Když si toho budeme vědomi, vyhneme se mnoha zbytečným bojům a zklamáním. Nemáme se snažit stát se svatými svými vlastními silami, ale najít způsob, jak jednat tak, aby nás svatými činil Bůh.

(VšD, s. 11)

2. leden

Přijde mi podstatné, aby každý křesťan učinil objev, že i za těch nejhorších okolností má v sobě prostor svobody, který mu nikdo nemůže vzít, protože jeho původcem i garantem je samotný Bůh. [...] Člověk si vybojovává vnitřní svobodu přesně v té míře, v jaké v něm sílí víra, naděje a láska.

(VS, s. 5–6)

3. leden

Máme-li Boží milosti umožnit, aby v nás působila (samozřejmě ve spolupráci s naší vůlí, rozumem a našimi schopnostmi) a konala všechny „dobré skutky, které nám Bůh připravil“ (srov. Ef 2,10), úplně nejdůležitější je, abychom se snažili získat a udržet si vnitřní pokoj, pokoj v srdci.

(HP, s. 9)

4. leden

Ačkoli uvidíme, že i v modlitbě má určitá iniciativa a aktivita ze strany člověka své místo, celý život modlitby závisí především na Boží iniciativě a na jeho milosti. To bychom měli mít vždycky na zřeteli: I kdybychom totiž neupadli do výše popsaných zmatků, neustále jsme pokoušeni v tom směru, abychom svůj duchovní život zakládali na svém vlastním úsilí, a nikoli na Božím milosrdenství, které se nabízí zdarma.

(ČpB s. 9–10)

5. leden

Chudoba srdce (či ducha) tedy spočívá v tom, že jsem vnitřně svobodný: svobodně vše zdarma přijímám a zdarma dávám, aniž by do toho mělo co mluvit mé „ego“ se svými nároky a požadavky. Taková svoboda předpokládá, že člověk zemře sám sobě. Jde o radikální oproštění se od jakékoli sebestřednosti, jež však vede k dokonalé otevřenosti vůči Božímu působení, k radosti z toho, že mohu svobodně přijímat a svobodně dávat.

(ŠkN, s. 22)

6. leden

Každý den dělám, co se ode mě žádá, aniž bych se znepokojoval a propadal strachu. Mám jistotu, že Bůh je věrný a že mi v každé chvíli dává to, co právě potřebuji. Nepodléhám však iluzi, že bych se jednoho dne mohl obejít bez Boží milosti.

(McT, s. 5)

7. leden

Tajemství svatosti spočívá v pochopení, že od Boha můžeme získat všechno, pokud víme, jak na něho zapůsobit. To je tajemství malé cesty svaté Terezie z Lisieux: Bůh má otcovské srdce a my od něho můžeme spolehlivě získat vše, co potřebujeme, umíme-li ho vzít za srdce.

(VšD, s. 12)

8. leden

Ne náhodou blahoslavenství čistých srdcí následuje po blahoslavenství milosrdných. Prokazování milosrdenství je totiž vrcholem čistoty srdce. Nic neočistí lidské srdce takovým způsobem jako milosrdné chování k bližnímu.

(ŠkN, s. 130)

9. leden

Avšak jestliže jsou pro nás Boží cesty nepochopitelné a přesahují-li nás Boží plány, zaručeně nás bude přesahovat i to, co Boží moudrost připravuje těm, kdo v ni doufají. Neboť to, co pro nás zamýšlí, svou slávou

PROSINEC

PRO

SINEC

An abstract composition on a light gray background. It features several white, semi-transparent spheres of varying sizes that appear to be floating. A prominent streak of light, resembling a comet or a fast-moving object, enters from the right side and points towards a small sphere. The text 'PROSINEC' is displayed in a large, thin, white outline font at the top. Below it, the words 'PRO' and 'SINEC' are shown in a similar thin outline font, separated by a large gap. The overall aesthetic is clean, modern, and minimalist.

1. prosinec

I kdyby celá moje minulost byla jedna velká pohroma, i kdyby má budoucnost vypadala bezvýchodně, právě teď, v této chvíli, mohu úkonem víry, důvěry a odevzdanosti navázat spojení s Bohem. Bůh je věčně přítomný, věčně mladý, věčně nový, patří mu moje minulost i budoucnost a může všechno odpustit, očistit i obnovit.

(VS, s. 68-69)

2. prosinec

Když se nebudu snažit hledat žádné rovnítko, žádný dobře spočítaný poměr mezi tím, kolik dávám a co za to dostávám, a nebudu-li žádat nazpět nic za to, co jsem dal, budu stále šťastný. Tehdy budu také hojně dostávat, protože mírou mého obdarování už nebudou moje zásluhy, jimiž bych se oháněl, ale jediné Boží štědrost a velkorysost.

(ŠkN, s. 47)

3. prosinec

I kdyby se svět kolem mě hroutil, nevezme mi to možnost modlit se, vkládat veškerou naději v Boha a milovat.

(VS, s. 59)

4. prosinec

Chceme-li si uchovat vnitřní pokoj uprostřed všech rizik lidského života, máme jen jediné řešení: opřít se cele o Boha, vložit do něj bezmeznou důvěru; vždyť on je náš Otec, který „přece ví, co potřebujeme“ (srov. Mt 6,32).

(HP, s. 27)

5. prosinec

Bůh má v našem srdci tolik místa, kolik jej má v rytmu našeho života a v našich zvyklostech. Modlitba se musí stát dýcháním duše.

(ČpB, s. 101)

6. prosinec

Bůh nám může darovat útěchu skrze lidi, které nám přivede do cesty; někdy však se o ni postará on sám. Útěcha totiž skutečně patří do působnosti Ducha svatého – Utěšitele. A nejde jen o citovou záležitost, ale o něco hlubšího: aby člověk znovu našel Boží pokoj, sílu a naději.

(ŠkN, s. 73)

7. prosinec

Porosteme a půjdeme vpřed jistěji a efektivněji, když se nabídneme cele do služeb dobra, jakého jsme přes svá selhání schopni, než kdybychom se svými nedostatky a selháními nadměrně znepokojovali.

(VS, s. 63)

8. prosinec

Maria je naší matkou v řádu milosti, patří jí plnost milosti: a jako matka nám ji zprostředkovává. A myslím, že nejcennějším z darů, které Maria dává těm, kdo chtějí být jejími dětmi a podle příkladu milovaného učedníka ji „berou k sobě“ (srov. Jan 19,27),

je podíl na její plné otevřenosti pro milost, na její schopnosti nechat se bez odporu vést Duchem svatým.

(VšD, s. 55)

9. prosinec

Chceme-li, aby vnitřní modlitba přinesla své plody, je třeba věrně dodržovat minimální čas, který jsme si pro modlitbu vyhradili, a nepodléhat pokušení jej zkracovat. Zkušenost totiž ukazuje, že nás Pán často navštíví a zahrne nás svou milostí v posledních pěti minutách, podobně jako to zakusil svatý Petr při zázračném rybolovu – ačkoli jsme se po celý předchozí čas pachtili a „nic nechytli“.

(ČpB, s. 102)

10. prosinec

Odpuštění je úkonem víry a naděje nejen vzhledem k utrpeným ranám, ale i vzhledem k člověku, jemuž odpouštíme.

(ŠkN, s. 110)